

skab om Sparekassernes Virkemaade og Status ved personlig at anstille Undersøgelser“. Jeg tror, det er for meget forlangt af Sparekasseinspektøren, at han personlig skal gaa omkring til alle 600 Sparekasser og undersøge dem. Jeg henstiller, at Ordet „personlig“ udgaar; det er vel ikke Meningen, at han selv skal gøre det; Fuldmægtigene maa vel ogsaa kunne gøre det. — Men saa staar der senere hen i den samme Paragraf noget, som jeg anser for at være af meget stor Vigtighed, og det er det, at Revisionens Udtalelse om en Sparekasse og Decisionens Bemærkninger om den skulle offentliggøres i Aviserne. Det anser jeg for overordentlig farligt. For naar Revisionen skal være indgaaende og samvittighedsfuld og ogsaa undersøge Tvilsspørgsmaal og nævne dem i sin Betænkning, nævne, naar der kan være den mindste Tvivl om en Sparekasses Soliditet — og Loven tillader jo endogsaa en Sparekasse at virke, selv om der er en ringe Underbalance, blot den holder sig indenfor en snæver Grænse og kan ventes at blive dækket igen —, saa vil det, naar dette, at der saaledes kan rejses Tvivl om en Sparekasse, skal averteres i Aviserne paa Stedet, meget let af uvillige Personer kunne anvendes til Angreb, som ville svække Tilliden. Det vil jeg meget fraraade. Nej, Revisionens Bemærkninger skulle indsendes til Sparekasseinspektionen eller til Indenrigsministeren, og derfra skal der saa, hvis der er Anledning dertil, gribes ind i Sagen.

Ja, det er det væsentligste, som jeg har at indvende mod dette Lovforslag. Det falder efter min Opfattelse ikke paa alle Punkter, men i Hovedsagen sammen med det, som blev foreslaaet af Sparekassekommissionen af 1878. Det er jo kun en midlertidig Ordning, og som saadan anser jeg den for tilfredsstillende med Undtagelse af disse Ting, jeg har paa-peget.

Endnu vil jeg blot nævne et Punkt. Den højtærede Minister omtalte, at han vilde foranledige nedsat en kombineret Bank- og Sparekassekommission. Jeg vil nævne, om det ikke vilde være rigtigt, at det indsattes i Loven. Ganske vist have vi den højtærede Ministers Ord for det, men man ved ikke, hvor længe den højtærede Minister bliver i denne Stilling, og det kunde da være hensigtsmæssigt, om han ogsaa bandt sin Efterfølger til at udføre denne Foranstaltning, som jeg anser for meget hensigtsmæssig.

Bramsen: Under de Forhandlinger, som blev førte i Fjor angaaende Forlænselsen af Moratoriet for Den sjællandske Bondestands Sparekasse, erklærede den Gruppe, til hvilken jeg hører, under 30. Marts, at vi ikke kunde indlade os paa at drøfte Forholdsregler til Fordel for den standsede Sparekasse, medmindre der fra Regeringens Side blev fremsat et Forslag til en ny Sparekasselovgivning inden Samlingens Slutning. Vort Motiv var selvfølgelig, som det kan forstaas, dette, at vi maatte gøre vort bedste for at formaa Regeringen til at gøre det første Skridt i den Retning, at man kunde haabe, at der ikke med Tiden skulde kunne blive henvist til Den sjællandske Bondestands Sparekasses Skæbne og den Hjælp, der blev ydet den af Lovgivningsmagten, med samme Ret, som man mente at gøre det ved den nævnte Lejlighed, at vi med andre Ord maatte se at faa Døren lukket i efter os, naar vi skred til særlige Lovforanstaltninger for at komme Bondestandens Sparekasse til Hjælp. Og herpaa indgik den daværende Indenrigsminister, og han holdt sit Løfte. Thi under 3. Maj samme Aar, inden vi endnu havde faaet Forholdene med Bondestandens Sparekasse afgjorte fra Rigsdagens Side, fremsatte han i det andet Ting et Forslag til Ændringer i og Tillæg til den nugældende Sparekasselovgivning af 28. Maj 1880. Da Samlingen imidlertid et Par Dage efter blev sluttet, kom dette Forslag ikke til Behandling, og siden efter have vi jo faaet baade en ny Regering og en ny Indenrigsminister. Den nye Indenrigsminister har altsaa ikke givet noget Løfte, men han har alligevel forelagt det Forslag, som vi have for os; det fremtræder ikke som et Forslag til Ændringer i den bestaaende Lov, men derimod som en Sparekasselov in extenso. Og jeg skal ikke nægte, at da Tingets Formand meddelte, at den højtærede Indenrigsminister agtede at forelægge et saadant Forslag her i Tinget, saa imødesaa jeg det med spændt Interesse. Men allerede ved det Foredrag, som den højtærede Minister holdt for os, da han forelagde Forslaget, og i hvilket han nærmest betegnede det som et Forslag af midlertidig Beskaffenhed, da en endelig Ordning først skulde forberedes gennem en Kommission eller, som han kaldte det, et Udvalg, der samtidig skulde behandle Spørgsmaalet om Banklovgivning og Aktielovgivning og Forholdet mellem Banker og Sparekasser,